

[Retoft.]

er nævnt af den højtærede Finansminister, meget slet affattet. Jeg forstaaer for øvrigt ikke, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke er mere omhyggelig med Affattelsen af sine Paragraffer. Det er dog ikke noget stort Krav at stille til Klarhed, at man gerne vil vide, for hvilket Aar det ærede Medlem mener, Skatterne skal lettes. Men det er maaske saaledes, at det ærede Medlem mener, at denne Skattelettelse paa 15 Mill. Kr. skal være permanent. Nu kunde det i og for sig være ligegyldigt, om Paragraffen var affattet mere eller mindre klart, hvis det af Forelæggelsestalen eller Bemærkningerne til Lovforslaget fremgik, hvad Meningen var, men det er jo ingenlunde Tilfældet, og det bestyrker mig i den Tro, at det egentlig for det ærede Medlem Hr. Korsgaard har været det vigtigste at faa holdt en noget forsinket Finanslovtale. Som anført af den højtærede Finansminister, er det et meget urimeligt Tidspunkt at fremsætte et saadant Forslag paa. Men det er vel heller ikke at forvente, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil trække denne Del af sit Forslag tilbage.

Som allerede tidligere nævnt ønsker jeg ikke for mit Vedkommende at genoptage Finanslovdebatten, men jeg vil alligevel anføre de af mit Partis Finanslovsordfører, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, ved Finanslovdebatten fremsatte Bemærkninger om, at al Skattediskussion fra Oppositionens Side munder ud i Angreb paa den sociale Lovgivning — disse Bemærkninger findes paa Sp. 41. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fraviger heller ikke i dette Tilfælde denne Regel. Det ærede Medlem fastslaar som den ene af Systemets to Hovedmangler, at Socialdemokratiet har skaffet Landet en dyr Sociallov. Det er nu for øvrigt en for stor Ære at gøre mit Parti, for, som bekendt, maatte der mindst tre af de store Partier her paa Rigsdagen til for at faa Socialreformen vedtaget — selv det ærede Medlems Parti har jo lejlighedsvis været med. Men det er nu Historie, og naar jeg omtaler dette Afsnit af det ærede Medlem Hr. Korsgaards Tale, er det kun for eventuelt at faa at vide, hvad det ærede Medlem mener med sine endog meget almindelige Talemaader om en dyr Sociallovgivning. Mener det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at der gives for mange Penge ud til Alderdomsforsorg, Invalidforsorg o. s. v., og er det ærede Medlems Parti enigt med ham i dette Standpunkt, saa lad os faa Klarhed paa det, saa lad os faa at vide, hvor man mener, der skal spares. Almindelige Talemaader som

den, at vi har en dyr Sociallov, fylder ikke ret meget hverken det ene eller det andet Sted og giver os i hvert Fald ikke Besked.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at Sociallovgivningen virker kapitalforbrugende. Det er noget vanskeligt at forstaa, hvad det ærede Medlem mener med denne Paastand. De Penge, der gives ud til sociale Formaal, gaar ind i den almindelige Vareomsætning med det fulde Beløb, ja, man tør vel paastaa, at Beløbet for langt den største Dels Vedkommende anvendes paa danske Varer. Derfor kunde det være rart at faa at vide, hvad det ærede Medlem Hr. Korsgaard mener med, at Sociallovgivningen virker kapitalforbrugende.

Landbrugets Forhold, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard anfører som den anden af de to Hovedmangler ved Systemet, er ogsaa udførligt gennemdrøftet, dels under den afsluttede Finanslovdebat, dels under de Forhandlinger, som blev ført her i Salen lige før Aarets Slutning, og da det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke tør gaa saa vidt som til at paastaa, at det er Regeringens Skyld, at Landbruget ikke frit kan sælge sine Varer til England, som det var muligt tidligere, og det ærede Medlem heller ikke tør give Ministeriet Skylden for Verdensprisfaldet paa Landbrugsvarer, saa er det egentlig ret ligegyldigt, at det bliver ført i Marken. De to af mig her nævnte Forhold er langt de væsentligste Aarsager til hele Landbrugsmisæren; det er i hvert Fald de to Forhold, der er Skyld i, at vi Gang paa Gang her i den danske Rigsdag maa behandle Forslag vedrørende Landbrugets Forhold. Og naar vi behandler disse Forhold, er det ikke altid, man træffer det ærede Medlem Hr. Korsgaard eller hans Parti hjemme paa den Bov, hvor det kan nytte noget at være, naar det er Landbrugsforhold, der drøftes. Det nytter nu engang ikke noget — det løser man i hvert Fald ikke en Landbrugskrise ved — at holde almindelige Taler og saa fremsætte Forslag, om hvilke man paa Forhaand maatte kunne vide, at man ikke kan faa dem vedtaget.

Et Afsnit af det ærede Medlem Hr. Korsgaards Forelæggelsestale har jeg læst med særlig Interesse, nemlig det, hvor der tales om Forhandlingsvillighed. Jeg har læst det for om muligt at finde ud af, hvad det ærede Medlem mener, der bør forstaaes ved Forhandlingsvilje. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard siger, at hvor Regeringspartierne er blevet overbevist om, at Oppositionens Opfattelse betød Forbedringer, har man villet vise Forhandlingsvillighed.